

Arrest

nr. 273 778 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in San Salvador op 8 juni 1982. U woonde de 20 jaar voor uw vertrek uit El Salvador in de wijk Bosques De La Paz, in Ilopango. U woonde daar samen met uw beide ouders, uw 2 broers en uw 2 zonen, (...) en (...). U werkte in El Salvador de middelbare school af, en studeerde 2 jaar Engelse taal aan de universiteit. U stopte met studeren toen u zwanger werd, en u besloot om dan te gaan werken in de zaak van uw ouders, gelegen in Soyapango.

Uw ouders stopten met hun winkel omwille van gezondheidsproblemen van uw moeder, en u vond ander werk. U werkte van 2010 tot december 2018 in het call center Sykes als telefoonagente. Daar werkte u vooral in de avondshift, van 16u tot 1u 's nachts. U werd ingezet als Engelstalige telefoonagente voor een Amerikaans reisagentschap. In januari 2019 begon u een eigen zaak in het huis van uw ouders. Uw moeder hielp u daarbij. Het betrof een restaurant, genaamd 'Pollo Ranchelito', waar mensen ter plaatse konden eten of maaltijden konden afhalen. De zaak begon beter en beter draaien naarmate de tijd vorderde. Op 27 januari 2020 kwamen 2 jongeren, waarvan u vermoedt dat ze tot de bende 18 behoorden, uw winkel binnen net voor het middaguur, en gaven zij u aan dat u uw medewerking diende te verlenen, in de vorm van een te betalen quota. U was zeer nerveus, en u vertelde hen dat het niet goed ging met de zaak en dat u dat daarom niet kon doen. De jongeren gaven aan dat hun probleem niet was. Ze zeiden dat u niet wist wie zij waren, maar dat zij u controleerden. Daarbij vermeldden ze ook uw kinderen, dat die nuttig konden zijn voor hen. Ze zeiden ook dat als u geen geld wilde geven dat u hen ook het voedsel naar hun keuze, in de hoeveelheden van hun keuze kon geven, wanneer ze maar wilden. Ook dat weigerde u omwille van dezelfde redenen. De jongeren verlieten al dreigend de zaak nadat er klanten begonnen binnen te komen.

Op vrijdag 31 januari 2020 stonden dezelfde jongeren weer in uw zaak, en herhaalden ze hun eis. Ze vertelden daarbij dat zij alles over u wisten, over uw zaak en uw gezin. U werd erg bang en zei niets. Weer gingen zij dreigend weg, zeggende dat u wel wist wat u moest doen, toen er klanten binnenkwamen in uw zaak. U sloot uw zaak echter per direct, en heropende ze sindsdien niet meer. Op woensdag 5 februari parkeerde er in de avond een Toyota gedurende ongeveer 1u voor uw huis, zonder dat er iemand in- of uitstapte. Dit gebeurde die week 4 of 5 dagen na elkaar. U had toen al beslist, voornamelijk omwille van de bedreigingen gericht aan uw gezin, dat u het land zou verlaten. U informeerde zich over een vlucht uit El Salvador en kocht op 12 februari 2020 uw vliegtickets aan. U verhuisde uit veiligheidsoverwegingen in het weekend van 15 en 16 februari 2020 naar het huis van een tante, alvorens op 2 maart 2020 uit El Salvador te vertrekken met het vliegtuig.

U kwam op 3 maart 2020 toe in België, waar u op 10 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart (DUI), het paspoort van uw beide zonen (alle origineel), foto's van uw restaurant, aankoopfacturen van uw restaurant (alle kopies), uw vliegtickets (origineel) en nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn verschillende elementen van de problemen die u aanhaalde dermate ongeloofwaardig, dat aan het geheel van uw problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo had u uw paspoort aangeschaft op 7 januari 2020, hoewel uw problemen pas 3 weken later begonnen, toen 2 bendeleden op 27 januari 2020 uw handelszaak binnenstapten (NPO, P.12). Waarom u uw paspoort begin januari 2020 had gekocht is volstrekt onduidelijk. U had voordien een paspoort, maar "Dat stond op het punt te vervallen, en ik had ook plannen om mijn visum te verlengen" (NPO, P.9). Het visum dat u zou verlengen betrof "een Amerikaans visum" (NPO, P.9). Over dat visum zei u: "Dat visum is verstreken. Ik ben daarmee verschillende keren afgereisd, ik denk zo'n 3 keer op familiebezoek. Het is verstreken en ik had niet de bedoeling om dat opnieuw te vernieuwen. Ik had daar ook geen belang bij" (NPO, P.9). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dan uw paspoort had aangeschaft op 7 januari 2020 legde u uit dat "Dat was omdat de mijne ging vervallen, omdat die ook al oud was. Die was ook al slecht behandeld. En om een visum af te handelen, dan moet het een goed behandeld paspoort zijn" (NPO, P.10). U specificeerde vervolgens dat "Het 1ste dat ik wilde afhalen was een Amerikaans visum om naar Mexico te reizen" (NPO, P.10). Hoewel u meermaals had bevestigd dat het een Amerikaans visum betrof waarvoor u uw paspoort toen vernieuwde (NPO, P.9-10), corrigeerde u zichzelf daarna toen u gevraagd werd om te bevestigen of u met dat Amerikaans visum naar Mexico wilde: "Nee. Met het Amerikaans visum gaat dat niet. Daarom heb ik een ander paspoort aangevraagd want het is een andere procedure" (NPO, P.10). Deze uitermate warrige uitleg met betrekking tot de opvallende timing van de aankoop van uw paspoort is allesbehalve overtuigend, en doet vermoeden dat u uw reis uit El Salvador reeds wekenlang plande alvorens uw vermeende problemen begonnen op 27 januari 2020.

Op die 27ste januari 2020 kwamen 2 bendeleden uw winkel binnen en vroegen zij u om maandelijks een onbepaald bedrag te betalen aan hen, als "medewerking" (NPO, P.12). U gaf meteen aan dat dat niet mogelijk was: "Ik vroeg vriendelijk om mij te verontschuldigen, maar dat de dingen niet zo goed draaiden in de zaak, dat alles ook elke dag duurder werd, en dat ik dus niet in die situatie zat om een quota te betalen" (NPO, P.12). In werkelijkheid ging het echter goed met uw zaak, zelfs "nog beter dan ik verwacht had" (NPO, P.14). Daarenboven gaven de bendeleden zelf aan dat zij u controleerden (NPO, P.13). U gaf dan ook zelf aan dat zij wisten dat het eigenlijk wel goed ging met uw zaak, in tegenstelling tot hetgeen u hen vertelde: "Dat klopt. Zij wisten dat" (NPO, P.15). Dat de bendeleden, die u overigens ook als agressief beschreef (NPO, P.12), u zo'n flagrante leugen in hun gezicht zouden laten vertellen is weinig aannemelijk.

U legde uit dat uw reactie op de afpersingspoging van de bendeleden was gebaseerd op andere verhalen die u had gehoord (NPO, P.15). Opvallend genoeg kende u echter niemand die iets gelijkaardigs was overkomen, ondanks de aanwezigheid van andere handelszaken in uw buurt: "Gelijkaardige situaties in mijn omgeving, dat niet. Wel uit nabijgelegen kolonies. Want bij mij in de buurt heb ik het nooit gehoord. Er waren zelfs andere zaken bij mij in de buurt en ik heb nooit klachten of commentaren gehoord" (NPO, P.15). Gevraagd naar hetgeen u hoorde uit nabijgelegen kolonies bekende u dat u dat "vooral in de kranten gelezen" had, en dat het "niet intern" was (NPO, P.15). Dat u in uw wijk, waar verschillende handelszaken waren en waar u overigens al 20 jaar woonde, nooit had gehoord van afpersing, is evenzeer opmerkelijk.

Daarenboven was deze poging tot afpersing van deze bendeleden bijzonder weinig efficiënt: meteen nadat u voor de 2de maal had geweigerd om renta te betalen, sloot u uw winkel (NPO, P.13). U verdenkt de bendeleden er nog van om vervolgens uw huis nog een kleine week in de gaten te hebben gehouden vanuit een auto die enkele dagen na elkaar 1u lang tegenover uw huis geparkeerd stond, zonder dat er iemand uitstapte (NPO, P.13). In werkelijkheid is er echter niets meer gebeurd en hoorden uw ouders ook niets meer van de bendeleden, ook na uw vertrek: "Meer bepaald die jongeren? Wel, aangezien de zaak

gesloten werd, en die tot op de dag van vandaag nog steeds gesloten is...zij gebruikten bovendien ook de hoofdingang van het huis niet meer, wij gebruiken een alternatieve deur, en dat is om eender welk probleem te vermijden. En gelukkig tot op vandaag hebben zich geen problemen voorgedaan met die personen” (NPO, P.16). Het is opvallend dat de benedeleden geen enkele poging tot afpersing meer deden, nadat zij u niet enkel rechtstreeks bedreigd hadden, maar zij u ook in de gaten hadden gehouden voor, tijdens en na de 2 bezoeken van de benedeleden (zie supra). Het is weinig geloofwaardig dat benedeleden dermate veel tijd zouden steken om te trachten u af te persen, en dat zij vervolgens niets meer van zich zouden laten horen. Bovendien bevond uw handelszaak zich in het huis van uw ouders: dat uw ouders nadien niets meer van de bende hoorden is dan ook merkwaardig. Dat uw ouders een andere deur gebruikten om hun huis te verlaten is allerminst een goede verklaring voor het uitdoven van de problemen met de bende.

De laatste keer dat er een vermoeden van was dat benedeleden uw huis in de gaten hielden was rond 8 februari 2020 (NPO, P.20). Vervolgens hoorden of zagen uw ouders niets meer van de bende. Niettemin hadden uw ouders aan uw broers gevraagd in januari 2021 om het huis te verlaten: “door mijn situatie hebben mijn broers de kolonie moeten verlaten om eender welk incident te vermijden” (NPO, P.7). Niet enkel is het opvallend dat uw broers het huis pas 11 maanden nadat er voor het laatst iets gebeurde moesten verlaten, het is ook merkwaardig dat uw ouders wel “in het huis moeten blijven” (NPO, P.7). Waarom uw ouders wel in het huis bleven terwijl uw broers daar niet konden blijven is onduidelijk. Die tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak u zichzelf nog meermaals tegen. Hoewel dit niet per se essentiële elementen van uw asielrelaas betroffen, duidt de veelheid aan tegenstrijdigheden wel op de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen. Over uw handelszaak verklaarde u zo dat u “immers ook geen grote zaak, niets te ingewikkelds” wilde (NPO, P.7). U situeerde die handelszaak “In die garage van het huis” (NPO, P.7). De foto’s van uw handelszaak vertellen echter een geheel ander verhaal. Uw zaak bevindt zich allerminst in een garage, maar gewoon in een grote handelsruimte. Over de zaak van uw ouders zei u aanvankelijk: “Dat is in het huis van mijn ouders, waar de garage was” (NPO, P.7). U bevestigde vervolgens dat die op dezelfde plaats als uw eigen zaak was (NPO, P.7). U gaf daarbij aan dat de handelszaak van uw ouders “werd afgerond bij het incident”, dat u vervolgens bevestigend in januari 2020 situeerde (NPO, P.7). Slechts wanneer u werd gevraagd wat het verschil dan was tussen uw beider zaken, en of u dan gelijktijdig een winkel uitbaatte, corrigeerde u zich: “Zij sloten hun zaak in 2010” (NPO, P.7); “ik was dan over mijn zaak bezig. Zij hadden nooit een zaak thuis” (NPO, P.8).

Ook met betrekking tot de aankoop van uw paspoort waren uw verklaringen tegenstrijdig. Toen u werd gevraagd naar de datum van aankoop van uw paspoort, zei u dat u die “op 12 februari in San Salvador, in een reisagentschap” had aangekocht (NPO, P.9). Toen u er vervolgens op werd gewezen dat uw paspoort al geldig was sinds januari 2020, en u opnieuw gevraagd werd wanneer u uw paspoort had aangekocht, verbeterde u zichzelf: “In januari 2020” (NPO, P.9). Wanneer u dan werd gevraagd waarom u aanvankelijk een andere datum had genoemd, deed u alsof uw neus bloedde: “Ah, sprak u over paspoorten? Hebt u het nu over paspoorten of vliegtuigtickets?” (NPO, P.9).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoorten en identiteitskaart hebben slechts betrekking op de identiteit van u en uw kinderen, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor uw vliegtickets en de aankoopfacturen van uw restaurant: er wordt in deze beslissing niet betwist wanneer u naar België reisde of welke aankopen u voor uw restaurant deed. De foto’s van uw restaurant werden reeds besproken in bovenstaande beslissing en kunnen de appreciatie van het CGVS evenmin wijzigen. De nieuwberichten over de veiligheidssituatie in El Salvador zijn ten slotte niet van toepassing op uw persoonlijke situatie, maar wel op de algemene situatie in El Salvador.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als restauranthouder op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf)

en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Voorts zijn verschillende elementen van de problemen die u aanhaalde dermate ongeloofwaardig, dat aan het geheel van uw problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo had u uw paspoort aangeschaft op 7 januari 2020, hoewel uw problemen pas 3 weken later begonnen, toen 2 bendeleden op 27 januari 2020 uw handelszaak binnenstapten (NPO, P.12). Waarom u uw paspoort begin januari 2020 had gekocht is volstrekt onduidelijk. U had voordien een paspoort, maar “Dat stond op het punt te vervallen, en ik had ook plannen om mijn visum te verlengen” (NPO, P.9). Het visum dat u zou verlengen betrof “een Amerikaans visum” (NPO, P.9). Over dat visum zei u: “Dat visum is verstreken. Ik ben daarmee verschillende keren afgereisd, ik denk zo’n 3 keer op familiebezoek. Het is verstreken en ik had niet de

bedoeling om dat opnieuw te vernieuwen. Ik had daar ook geen belang bij" (NPO, P.9). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dan uw paspoort had aangeschaft op 7 januari 2020 legde u uit dat "Dat was omdat de mijne ging vervallen, omdat die ook al oud was. Die was ook al slecht behandeld. En om een visum af te handelen, dan moet het een goed behandeld paspoort zijn" (NPO, P.10). U specificeerde vervolgens dat "Het 1ste dat ik wilde afhalen was een Amerikaans visum om naar Mexico te reizen" (NPO, P.10). Hoewel u meermaals had bevestigd dat het een Amerikaans visum betrof waarvoor u uw paspoort toen vernieuwde (NPO, P.9-10), corrigeerde u zichzelf daarna toen u gevraagd werd om te bevestigen of u met dat Amerikaans visum naar Mexico wilde: "Nee. Met het Amerikaans visum gaat dat niet. Daarom heb ik een ander paspoort aangevraagd want het is een andere procedure" (NPO, P.10). Deze uitermate warrige uitleg met betrekking tot de opvallende timing van de aankoop van uw paspoort is allesbehalve overtuigend, en doet vermoeden dat u uw reis uit El Salvador reeds wekenlang plande alvorens uw vermeende problemen begonnen op 27 januari 2020.

Op die 27ste januari 2020 kwamen 2 bendeleden uw winkel binnen en vroegen zij u om maandelijks een onbepaald bedrag te betalen aan hen, als "medewerking" (NPO, P.12). U gaf meteen aan dat dat niet mogelijk was: "Ik vroeg vriendelijk om mij te verontschuldigen, maar dat de dingen niet zo goed draaiden in de zaak, dat alles ook elke dag duurder werd, en dat ik dus niet in die situatie zat om een quota te betalen" (NPO, P.12). In werkelijkheid ging het echter goed met uw zaak, zelfs "nog beter dan ik verwacht had" (NPO, P.14). Daarenboven gaven de bendeleden zelf aan dat zij u controleerden (NPO, P.13). U gaf dan ook zelf aan dat zij wisten dat het eigenlijk wel goed ging met uw zaak, in tegenstelling tot hetgeen u hen vertelde: "Dat klopt. Zij wisten dat" (NPO, P.15). Dat de bendeleden, die u overigens ook als agressief beschreef (NPO, P.12), u zo'n flagrante leugen in hun gezicht zouden laten vertellen is weinig aannemelijk.

U legde uit dat uw reactie op de afpersingspoging van de bendeleden was gebaseerd op andere verhalen die u had gehoord (NPO, P.15). Opvallend genoeg kende u echter niemand die iets gelijkaardigs was overkomen, ondanks de aanwezigheid van andere handelszaken in uw buurt: "Gelijkaardige situaties in mijn omgeving, dat niet. Wel uit nabijgelegen kolonies. Want bij mij in de buurt heb ik het nooit gehoord. Er waren zelfs andere zaken bij mij in de buurt en ik heb nooit klachten of commentaren gehoord" (NPO, P.15). Gevraagd naar hetgeen u hoorde uit nabijgelegen kolonies bekende u dat u dat "vooral in de kranten gelezen" had, en dat het "niet intern" was (NPO, P.15). Dat u in uw wijk, waar verschillende handelszaken waren en waar u overigens al 20 jaar woonde, nooit had gehoord van afpersing, is evenzeer opmerkelijk.

Daarenboven was deze poging tot afpersing van deze bendeleden bijzonder weinig efficiënt: meteen nadat u voor de 2de maal had geweigerd om renta te betalen, sloot u uw winkel (NPO, P.13). U verdenkt de bendeleden er nog van om vervolgens uw huis nog een kleine week in de gaten te hebben gehouden vanuit een auto die enkele dagen na elkaar 1u lang tegenover uw huis geparkeerd stond, zonder dat er iemand uitstapte (NPO, P.13). In werkelijkheid is er echter niets meer gebeurd en hoorden uw ouders ook niets meer van de bendeleden, ook na uw vertrek: "Meer bepaald die jongeren? Wel, aangezien de zaak gesloten werd, en die tot op de dag van vandaag nog steeds gesloten is...zij gebruikten bovendien ook de hoofdingang van het huis niet meer, wij gebruiken een alternatieve deur, en dat is om eender welk probleem te vermijden. En gelukkig tot op vandaag hebben zich geen problemen voorgedaan met die personen" (NPO, P.16). Het is opvallend dat de bendeleden geen enkele poging tot afpersing meer deden, nadat zij u niet enkel rechtstreeks bedreigd hadden, maar zij u ook in de gaten hadden gehouden voor, tijdens en na de 2 bezoeken van de bendeleden (zie supra). Het is weinig geloofwaardig dat bendeleden dermate veel tijd zouden steken om te trachten u af te persen, en dat zij vervolgens niets meer van zich zouden laten horen. Bovendien bevond uw handelszaak zich in het huis van uw ouders: dat uw ouders nadien niets meer van de bende hoorden is dan ook merkwaardig. Dat uw ouders een andere deur gebruikten om hun huis te verlaten is allerm minst een goede verklaring voor het uitdoven van de problemen met de bende.

De laatste keer dat er een vermoeden van was dat bendeleden uw huis in de gaten hielden was rond 8 februari 2020 (NPO, P.20). Vervolgens hoorden of zagen uw ouders niets meer van de bende. Niettemin hadden uw ouders aan uw broers gevraagd in januari 2021 om het huis te verlaten: "door mijn situatie hebben mijn broers de kolonie moeten verlaten om eender welk incident te vermijden" (NPO, P.7). Niet enkel is het opvallend dat uw broers het huis pas 11 maanden nadat er voor het laatst iets gebeurde moesten verlaten, het is ook merkwaardig dat uw ouders wel "in het huis moeten blijven" (NPO, P.7). Waarom uw ouders wel in het huis bleven terwijl uw broers daar niet konden blijven is onduidelijk. Die tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak u zichzelf nog meermaals tegen. Hoewel dit niet per se essentiële elementen van uw asielrelaas betroffen, duidt de veelheid aan tegenstrijdigheden wel op de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen. Over uw handelszaak verklaarde u zo dat u “immers ook geen grote zaak, niets te ingewikkelds” wilde (NPO, P.7). U situeerde die handelszaak “In die garage van het huis” (NPO, P.7). De foto’s van uw handelszaak vertellen echter een geheel ander verhaal. Uw zaak bevindt zich allerminst in een garage, maar gewoon in een grote handelsruimte. Over de zaak van uw ouders zei u aanvankelijk: “Dat is in het huis van mijn ouders, waar de garage was” (NPO, P.7). U bevestigde vervolgens dat die op dezelfde plaats als uw eigen zaak was (NPO, P.7). U gaf daarbij aan dat de handelszaak van uw ouders “werd afgerond bij het incident”, dat u vervolgens bevestigend in januari 2020 situeerde (NPO, P.7). Slechts wanneer u werd gevraagd wat het verschil dan was tussen uw beider zaken, en of u dan gelijktijdig een winkel uitbaatte, corrigeerde u zich: “Zij sloten hun zaak in 2010” (NPO, P.7); “ik was dan over mijn zaak bezig. Zij hadden nooit een zaak thuis” (NPO, P.8).

Ook met betrekking tot de aankoop van uw paspoort waren uw verklaringen tegenstrijdig. Toen u werd gevraagd naar de datum van aankoop van uw paspoort, zei u dat u die “op 12 februari in San Salvador, in een reisagentschap” had aangekocht (NPO, P.9). Toen u er vervolgens op werd gewezen dat uw paspoort al geldig was sinds januari 2020, en u opnieuw gevraagd werd wanneer u uw paspoort had aangekocht, verbeterde u zichzelf: “In januari 2020” (NPO, P.9). Wanneer u dan werd gevraagd waarom u aanvankelijk een andere datum had genoemd, deed u alsof uw neus bloedde: “Ah, sprak u over paspoorten? Hebt u het nu over paspoorten of vliegtuigtickets?” (NPO, P.9).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoorten en identiteitskaart hebben slechts betrekking op de identiteit van u en uw kinderen, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor uw vliegtickets en de aankoopfacturen van uw restaurant: er wordt in deze beslissing niet betwist wanneer u naar België reisde of welke aankopen u voor uw restaurant deed. De foto’s van uw restaurant werden reeds besproken in bovenstaande beslissing en kunnen de appreciatie van het CGVS evenmin wijzigen. De nieuwberichten over de veiligheidssituatie in El Salvador zijn ten slotte niet van toepassing op uw persoonlijke situatie, maar wel op de algemene situatie in El Salvador.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als restauranthouder op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf](#)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen

van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten verzoeksters individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoekster licht wat betreft de vaststellingen rond haar paspoort toe dat zij haar paspoort niet naar aanleiding van haar problemen heeft aangevraagd, maar dat zij hoe dan ook van plan was om naar Mexico te reizen voor haar verjaardag. Volgens verzoekster kan het krijgen van problemen drie weken na het bekomen van haar paspoort dan ook bezwaarlijk als argument worden aangehaald om haar problemen en vrees in twijfel te trekken. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat werd vastgesteld dat ingevolge haar verklaringen het volstrekt onduidelijk is waarom zij haar paspoort begin 2020 had gekocht. De uitermate warrige uitleg met betrekking tot de opvallende timing van de aankoop van haar paspoort is allesbehalve overtuigend en biedt een sterk vermoeden dat verzoekster haar reis uit El Salvador reeds wekenlang plande alvorens de vermeende problemen begonnen op 27 januari 2020.

Verzoekster biedt in het verzoekschrift evenmin enige valabele verklaring voor de warrige verklaringen die zij desbetreffend aflegde.

Waar verzoekster aanvoert dat zij ervoor koos de benedeleden niet te vertellen dat het goed ging met haar zaak omdat zij dan een onmogelijk hoog bedrag zouden hebben geëist en ook aangeeft dat zij wist dat de benedeleden hier geen genoegen mee zouden nemen, maar erop hoopte dat zij het bedrag zouden matigen, plaatst zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet in een ander daglicht. Daargelaten het gebrek aan reactie van de benedeleden acht de Raad het zelfs niet aannemelijk dat verzoekster in de door haar geschetste omstandigheden de benedeleden een dergelijke flagrante leugen zou vertellen. Overigens verklaarde verzoekster zelf dat de benedeleden wisten dat haar winkel goed draaide (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) en stelde zij dat één bendelid zich agressief gedroeg. In dergelijke omstandigheden acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster op een dergelijke flagrante manier loog tegen de benedeleden in de hoop dat zij het bedrag zouden matigen.

Zij stelt weliswaar in het verzoekschrift dat zij ook gehoord had van anderen die afgeperst werden dat dit enigszins zou kunnen helpen om de benedeleden tot rede te brengen, maar zoals correct werd vastgesteld in de bestreden beslissing kende verzoekster echter niemand die iets gelijkaardigs was overkomen, ondanks de aanwezigheid van andere handelszaken in haar buurt. Gevraagd naar hetgeen zij hoorde uit nabijgelegen kolonies bekende verzoekster overigens reeds dat zij dat “vooral in de kranten gelezen” had, en dat het “niet intern” was. De Raad ziet bovendien niet in hoe het vertellen van een opvallende leugen een bende zou kunnen matigen. Verzoekster licht dit ook verder niet toe.

De vaststelling dat de benedeleden, die verzoekster niet enkel rechtstreeks bedreigd hadden, maar ook in de gaten hadden gehouden voor, tijdens en na de twee bezoeken van de benedeleden, niet voor verdere problemen hebben gezorgd hoewel haar handelszaak zich in het huis van haar ouders bevond en ook haar ouders nadien niets meer van de bende hoorden, relativeert in ernstige mate verzoeksters voorgehouden vrees. Het is immers niet aannemelijk dat benedeleden dermate veel tijd zouden steken om haar af te persen en haar in de gaten te houden en vervolgens niets meer van zich zouden laten horen. Hierbij komt bovendien ook de vaststelling dat verzoeksters broers het huis pas elf maanden nadat er voor het laatst iets gebeurde moesten verlaten, terwijl haar ouders wel “in het huis moeten blijven”. De argumentatie dat de familie een belangenafweging heeft gemaakt, dat de broers het meest gevaar liepen en dat haar ouders zich niet zomaar elders konden vestigen en altijd binnen bleven, biedt geen enkele afdoende en valabele verklaring voor het feit dat haar broers het huis wel dienden te verlaten en haar ouders niet noch voor het feit dat haar broers het huis slechts elf maanden na het laatste incident verlieten. Verzoekster slaagt er niet in de nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad herinnert eraan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Waar verzoekster betoogt dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten en dienaangaande verwijst naar algemene informatie, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas niet *in concreto* aannemelijk maakt, zodat een verwijzing naar de bescherming van haar nationale autoriteiten *in casu* niet relevant is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om geen werk te vinden en niet de noodzakelijke medische zorg te krijgen indien zij besmet zou geraken met het virus, dient erop gewezen dat de COVID-19-pandemie niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat of waardoor zij geen werk zou kunnen vinden, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Evenmin brengt zij enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij naar aanleiding van de COVID-19-pandemie geen werk zou kunnen vinden. Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De Raad herinnert eraan dat de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Het voorleggen van documenten van louter algemene aard die verder geen betrekking hebben op haar persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met verzoeksters eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoekster slaagt hier met haar verwijzing naar het rapport van Nansen evenmin in. Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd, stelt zich *in casu* alleszins niet daar verzoekster nalaat dit rapport concreet in verband te brengen met haar asielmotieven. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding, met name de problemen met de bende in het licht van de door haar beweerde medewerking en afpersing. De verwijzing naar passages in het Nansen-rapport over risico's voor Salvadoranen die vluchten omdat zij de gevraagde renta niet kunnen of willen betalen en/of niet willen meewerken, is in deze dan ook niet dienstig nu verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweerde problemen met de bende niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

In die zin beaamt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt bevestigd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

Hoewel in het verzoekschrift gesproken wordt over de noodtoestand die op 26 maart 2022 in El Salvador voor één maand werd uitgeroepen nadat er meer dan 60 moorden plaatsvonden op één dag, blijkt deze plotse toename van het aantal moorden een eenmalige gebeurtenis te zijn. Verzoekster toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster meent niet te begrijpen “hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met haar algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels in het verzoekschrift, waarvan enkele dateren uit 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt in zijn bestreden beslissing, laten niet toe anderszins te besluiten.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF